De perfídies i traïcions

written by Fredi Bentanachs | 21 de setembre de 2022

«Fou una pàtria… Va morir tan bella,
que mai ningú no la gosà enterrar!
damunt de cada tomba, un raig d'estrella:
sota de cada estrella, un català.»

Fragment del poema *Les tombes flamejants* del gran poeta i activista Ventura Gassol.

M'he permès la llicència de començar l'escrit amb aquest fragment, ja que avui dia el gran Ventura i Gassol molt probablement fora anomenat feixista, identitari o qualsevol altra bajanada per part dels *pseudoprogres* o els *multicultis* de torn. Però no, en Ventura i Gassol a part de gran poeta fou un activista i lluitador, un dels homes de Macià a Prats de Molló, conseller de Cultura a la Generalitat Republicana i activista d'Estat Català, entre altres càrrecs.

Però no és d'en Ventura i Gassol de què va l'escrit. Diguem que des de primers del segle XXI, la necessitat d'assolir un estat català independent ha anat creixent, enfront dels greuges reiterats de l'Estat espanyol contra la Nació catalana (de Salses a Guardamar i de Fraga fins a Maó i l'Alguer), perquè no hi hagi cap dubte de les fronteres naturals de la pàtria catalana. Doncs bé, el constant creixement independentista va fer les consultes d'Arenys, de les quals va néixer el 9N, i de les reiterades reivindicacions del poble arribàrem a la victòria del poble contra l'ocupant espanyol, el gloriós 1-O, el referèndum d'autodeterminació, guanyat per majoria absoluta.

Aquesta victòria va comportar la declaració d'independència el 10 d'octubre deixada en suspens pel MHP Puigdemont per donar una darrera oportunitat a l'acceptació i diàleg amb l'Estat espanyol. Tot va ser en va, i el 27 d'octubre, diguin el què

diguin ara els partits, la DUI fou aixecada i proclamada pel Parlament de Catalunya, i començava el cop d'estat feixista espanyol, anomenat 155.

D'ençà d'aquest fet, el poble català ha fet una defensa de ferro defensant els líders i la DUI, més de 4.300 represaliats durant aquests 5 anys de la proclamació ho demostren. Tothom pensaria que els líders a l'exili, els presos i els partits, haurien fet una defensa numantina contra Espanya en defensa de la República Catalana. La realitat malauradament és diferent, els líders i els partits, han esdevingut una estafa des del principi, mai varen creure amb l'1-O i molt menys amb la victòria. Hi ha sobretot un partit que en veure l'ocasió d'apoderar-se del poder, ERC i el seu líder pocapena, varen treballar de valent amb Espanya per desmuntar l'independentisme del carrer, a canvi dels indults dels seus presos i del retorn a l'autonomisme més submís amb l'Estat colonial espanyol. Els altres dos partits, sigui per covardia, per por o per llocs de poder, van accedir als desitjos d'ERC, i vergonyosament es van avenir a la desmobilització, llevat d'algunes excepcions individuals, la resta han claudicat amb tot.

La CUP pretesament capdavantera de l'esquerra independentista va abandonar la lluita al carrer, la gent d'Urquinaona va ser traïda i abandonada, les iniciatives dels CDR totalment desprestigiades. I així fa 5 anys que hi ha desmobilització i, a cada passa, més *botiflerisme.* Ara ja fins i tot anomenen directament feixisme, extrema dreta o xenofòbia, a qualsevol iniciativa d'esquerres i revolucionària que encara defensa l'1-O i la DUI votada. La maldat dels partits és tanta que arriben a tergiversar la història, silenciant i mentint, perseguint i humiliant els activistes, venent com un acte revolucionari les entregues i penediments al feixisme espanyol i blanquejant-lo. Com per exemple les activistes Meritxell Serret o Anna Gabriel, aquesta darrera amb una autoproclamació pretesament revolucionària per justificar la traïció, els

presos VIP perdonats i col·locats amb sous astronòmics, mentre el poble que segueix la lluita és vergonyosament assetjat per la policia de la Generalitat i acusats de desordres pel mateix govern imputat per l'1-O, es pot ser més pervers? Aquest és el punt d'esquizofrènia política a la qual hem arribat.

Els resultats han estat fins ara un poble desorientat, abandonat, perdut, empipat, desmobilitzat i profundament deprimit, gràcies a les perfídies i traïcions dels seus líders venuts a Espanya. Però no aconseguiran anorrear-nos, des del poble resistent hem anat mantenint les brases, i amb la voluntat de l'au Fènix, renaixem cada 11 de setembre, en aquest darrer, 700.000 persones vam dir prou als partits i al govern que ens està venent. El terrabastall polític ha estat tan gran dins les estructures dels partits, que un exèrcit de *trols*, mitjans de comunicació variats, politòlegs de pa sucat amb oli i una colla de menja cocos professionals, ja han sortit a descafeïnar la mobilització del poble.

Fart ja de tant de farsant, ara bé, el millor està encara per venir, l'1-O que ve farà 5 anys que som república independent ocupada per l'Estat espanyol, serà aleshores que veurem la més gran mobilització del poble. Hem de sortir als carrers, hem de fer fora els polítics que ens han venut i aixecar la DUI proclamada fa 5 anys.

1-O ni oblit ni perdó.